Fidan

ABDULLA ŞAİQ, 1914

Kötüklərin arasında ulu, sağlam bir kötük,
Ağır, kəskin baltalarla qol-qanadı qırılmış,
Tufanlarla çarpışaraq qalib gəlmiş, yorulmuş,
Uca, sağlam və kölgəli dalları qalmış tək-tük.

O dalların damarında, suyundakı əsalət,
Şanlı keçmiş tarixini anladıyor; hər yarpaq
Bayraq kibi kölgəsində bəsləmişdir bir oymaq,
Şimdi artıq qocalmış, qalmamış əski qüvvət.

Qoca kötük keçmişilə əsla məğrur deyildir,
Rişəsindən sormuş olan bir çox sağlam pöhrənə
Məğrur baxışlarla baxar, fəxr edər artıq, yenə
Gələcəyə şanlı ümid, şanlı tarix doğurur.

Bu pöhrənlər həpsi sağlam bir kötükdən cücərmiş,
Bir damardan ayrılmış, həp bir torpağın fidanı,
Bir döldən, bir yataqdandır, həpsinin birdir qanı,
Bir çeşmədən su içmişlər, bir bağban becərmiş.

Uca, sağlam və kölgəli ağac olur bir zaman,
Kölgəsində bir çox insan ömür sürür asudə,
Fırtınadan, tufanlardan sən bunları əsirgə,
Ey mehriban ulu Tanrı, ey sevimli Yaradan.

Dal – budaq
Pöhrən – pöhrə